

Spoved' o dedičstve predkov
a skúmaní osobnej sexuality
ostrá ako Bernhardove žiletky

Jewish Cock

**KATHARINA
VOLCKMER**

PRELOŽILA DANIELA KRŇÁČOVÁ

Uvedomujem si, že nie je práve najvhodnejšia chvíľa vyťahovať to, doktor Seligman, no spomenula som si, ako sa mi raz snívало, že som Hitler. Ešte aj teraz, keď vám o tom hovorím, sa cítim trápne, no naozaj som ním bola, z balkóna som prednášala svoju reč pred zástupom fanatických stúpencov. Mala som oblečenú uniformu so smiešnymi zdurenými nohavicami, nad hornou perou ma štekli drobné fúzy, a zatiaľ čo som všetkých uchvacovala svojím hlasom, ruka mi vírila vzduch. Nespomínam si, o čom som hovorila – tuším to malo niečo spoločné s Mussolinim a akousi absurdnou túžbou po expanzii –, ale na tom napokon nezáleží. Fašizmus nie je nič viac než len samoúčelná ideológia, nenesie nijaké poslanstvo a Taliani nás v tom nakoniec aj tak premohli. Človek v tomto meste neprejde viac než sto metrov bez toho, aby niekde nezahliadol slová *pasta* či *espresso*, ešte aj ich otrasná zástava visí na každom rohu. Zato slovo *sauerkraut* nevidieť nikdy nikde. S našou žalostnou kuchyňou by sme si impérium na tisíc rokov nikdy nepodmanili. Existujú predsa určité hranice toho, čomu môžete ľudí vystaviť, a každý, komu by ste druhý raz ponúkli to, čo tu nazývame jedlom, by radšej zobral nohy

na plecيا. Vždy to bola naša slabá stránka, nikdy sme nič nevytvorili čisto pre potešenie, všetko muselo mať vznešenejší účel – nie nadarmo v nemčine neexistuje slovo pre pôžitok, poznáme iba túžbu a radosť. Naše hrdlá nikdy nezvlhnú natolko, aby sme niekomu oddane vyfajčili, pretože sme odchovaní na suchom chlebe. Poznáte ten príšerný chlieb, ktorý jeme a o ktorom všetkým rozprávame, akoby to bol nejaký nevyčerpatelný mýtus? Domnievam sa, že je to Boží trest za všetky zločiny, ktoré sme spáchali, a preto z tejto krajiny nikdy nevzide niečo také zmyselné ako bageta alebo také vláčne ako čučoriedkové mafiny, ktoré dostať tu. Aj to je jeden z dôvodov, prečo som musela odísť: už som sa viac nechcela podieľať na tomto chlebovom podvode. V každom prípade som pri prednášaní toho, čo by sme dnes nazvali nenávisťným prejavom, cítila, že vášnivý aplauz, ozývajúci sa zdola, iba chabo kompenzoval moje viditeľné deformity. Boolestivo som si uvedomovala, že sa ani trochu nepodobám na árijský ideál, o ktorom celé tie roky meliém. Niežeby som mala konskú nohu, no ani všetci mŕtvi Židia, ba dokonca ani moje údajné vegetariánstvo by nestačili na to, aby ma dostali do Riefenstahlovej zmyselných filmov. Pripadala som si ako podvodníčka. Vari si nikto nevšimol, že vyzerám ako starý zemiak s umelými vlasmi? Dodnes si presne pamätám smútok, ktorý som po prebudení cítila, smútok z vedomia, že nikdy nebudem jedným z tých nádherných nemeckých chlapcov s telami gréckych sôch a pokožkou, ktorá sa pod slnečnými lúčmi mení na nádherne zlatú, smútok z toho, že sa nikdy nestanem tým, čím som mala byť.

Netvrdím, že mi je Hitlera ľúto, a určite nie je prijateľné vyhladiť celé etnikum len preto, že sa vo svojom tele necítite dobre a jeho príslušníci stelesňujú všetko, čo na

sebe nenávidíte, no prinútilo ma to zamyslieť sa nad jeho súkromným životom. Jeho každodennosťou. Predstavili ste si niekedy führera v pyžame, doktor Seligman, ako sa prebúdzajú strapatý a tacká sa izbou, ako hľadá svoje papuče? Nejaká smutná osôbka už knihu o jeho súkromí určite napísala, ja si ho však oveľa radšej predstavím sama, knihy by ho iba ochudobnili. Už vidím tú posteľnú bielizeň so svastikou, k nej ladiace pyžamo a všetko ostatné vrátane raňajkovej misky. Raz som takú videla v Poľsku, v jednom z tých čudných starožitníctiev plných pozostalostí po ich vlastných trýzniteľoch, kde predávali misky a taniere, po-maľované zospodu drobnými svastikami. Celé to pôsobilo ako akési zvrátené barbie univerzum, v ktorom ste si, ak ste dosť dlho šetrili, mohli zaobstarať celkom nový život, žiarivý a dokonale zladený. Predstavujem si aj krátku televíznu reklamu, v ktorej veľkolepá bábka Hitlera na nablýskanom koni zachraňuje dobrú Nemku z rúk chlipného Žida, potom spolu cválajú v ústrety zapadajúcemu slnku, rasa konečne zachránená a v bezpečí. Akokoľvek boli nacisti kreatívni, pokiaľ ide o médiá, v tomto prípade nepochybne premrhali marketingovú príležitosť. Len si predstavte, akú obrovskú zábavu by nemecké deti zažívali pri hre s niečím ako LEGO koncentračný tábor s názvom Freudenstadt – postav si vlastnú pec, zorganizuj deportácie a nezabudni vydobyť čo najviac lebensraum. A mohli zacieliť aj na dospelé publikum – okrem všetkých rukavíc a tienidiel z kože mohli mať análne kolíky s kónskou tematikou, vyrobené z pravých vlasov nepriateľa. Ale túto možnosť už prepásli. Nechcem vás uraziť, doktor Seligman, najmä nie teraz, keď máte hlavu medzi mojimi nohami, no nezdá sa vám genocída tak trochu vzrušujúco perverzná?

Keď som sa nedávno vracala domov, akási osoba skočila pod vlak – niekto túžil odísť vo veľkom štýle a ako posledné zbohom v našej každodennej vojne s beznádejou poriadne vytrestať svojich spolucestujúcich. Naspäť som teda musela kráčať jednou z tých častí Londýna, kde žijú ľudia predošlých generácií, ľudia so skutočným nábytkom a čistými vaňami, s vysvietenými hračkárstvami, vďaka ktorým detstvo vyzerá ako francúzsky vynález, a s predzáhradkami, kde sa jar, zdá sa, začína skôr než kdekoľvek inde. Predovšetkým zbožňujem tmavé kvety magnólií, vyzerajú tak elegantne, takmer purpurovo. Už ste ich videli, doktor Seligman? Pred taký dom by nikomu ani len nenapadlo vyhodiť vrece s odpadkami – aj drsné náture sa tu premieňajú na nežné –, zatiaľ čo moja príjazdová cesta je neustále podrobená vyčíňaniu neznámych ľudí, a tak na nej ráno, keď cez závesy vykúkam von, nachádzam všetko možné od hrdzavých mrazničiek a starých kozmetických tašiek až po pokazené hračky. Zaujímalo by ma, prečo si ľudia myslia, že ma ich nefunkčné predmety potešia. Svoju potupu som už takmer vyjaviť celému svetu, keď som skoro napísala odkaz, aby s tým prestali, čo je asi také zlé ako prosieť o jedlo alebo o čisté nohavičky. Požiadali ste už niekedy niekoho o rešpektovanie vašej dôstojnosti? Nežiadam nič radikálne, nijaký sex na úrovni ani skutočné city. Kiežby mi tam občas aspoň nechali niečo zaujímavé, toto však vyzerá, akoby ma posadla akási úchylná víla, ktorá sa chce uistiť, že nijaký princ nikdy nedovídi na moje okno a že všetky moje sny budú napokon smrdieť po líščích štankách a pripomínať plasty, aké ukazujú v dokumentárnych filmoch o tom, ako sme zabili matku Zem. Stávajú sa predmetmi viny a zhnusenia a ja sa v noci snažím zaspáť bez jasných predstáv o svojej budúcnosti. To preto som už

dávno prestala navštevovať časti mesta, ktoré si nemôžem dovoliť; nútia ma pozeráť sa na všetky moje neúspechy ako cez zväčšovacie sklo a pripomínajú mi všetko, čo mi rodičia nikdy neodpustia. Prečo som len neroztiahla nohy v správnu chvíľu, lepšie sa o seba nestarala a nevydala sa za jedného z tých mužov s tmavými magnóliami v predzáhradke? Aj ja som mohla byť jednou z bezstarostných žien, čo vysedávajú v nóbl kaviarňach. Bolo by to ako žiť v predajni s čokoládou, doktor Seligman. Myslím si, že práve preto boháči vyzerajú, akoby ich práve niekto pretiahol dildom vyrobeným na mieru, zatiaľ čo im vo vedľajšej miestnosti ktosi iný vyžehlil čerstvo vypratú posteľnú bielizeň. To je tiež dôvod, prečo sú ich deti menej škaredé – pretože si ich môžu dovoliť, pretože ich deti vedia, že majú právo existovať. Takto zrejme funguje nadradenosť. Myslíte si, že bol omyl prísť radšej sem k vám, doktor Seligman?

Nedesí ma, čo sa chystáme urobiť, doktor Seligman. Smrť ani nič podobné ma nedesí. Viem, že vám môžem veriť a že smrť je tichá. Hlučné veci, pre ktoré dávime, vrieskame a nariekame, nás v skutočnosti nikdy nezabijú. Tie sa iba snažia pritiahnúť pozornosť. Sú ako mačky na jar, doktor Seligman – chcú cítiť náš odpor, v noci nás budiť a počúvať melódiu našich nadávok, nemajú však v úmysle ubližovať. Smrť je všetkým, čo v nás narastá, všetkým, čo nakoniec vybuchne, prestúpi svoje prirodzené hranice a zaplaví to, čo potrebuje dýchať. Infekcie množiace sa bez povšimnutia, srdcia lámuce sa bez varovania. V tomto sa filmy a televízne relácie plné pornografického násillia mýlia, doktor Seligman: takto ľudia zomierajú len málokedy. Všetko to už dávno nosíme v sebe, podobu našej smrti, nikto proti tomu nič nezmôže, rovnako ako od istého momentu po

zemi kráčajú všetci ľudia, ktorých raz zraníme alebo pretiahneme. Myšlienka, že celý náš život je už v podstate tu, mi vždy prišla zvláštna. Do lineárneho vnímania vecí nás tlačí iba naša koncepcia času. No práve preto sa nebojím, doktor Seligman, cítim, že mi nie je predurčené zomrieť pod vašimi rukami. Sú príliš nežné, aby zanechali čo i len jazvu.

Niežeby som ešte nikdy nebola zaľúbená, doktor Seligman. Viem, že ma veľmi nevidíte, no nechcem, aby ste mali dojem, že som človek bez citov alebo empatie. Ide len o to, že zamilovať sa pre mňa nikdy nebolo jednoduché, nikdy nešlo o predvídateľné cvičenie, akým je zaľúbenie sa pre ostatných, pretože moja láska nikdy nekorešpondovala s mojou realitou. Pretože žiadna láska neustála predstavu, ktorú som o nej mala. Pretože K nevedel, ako narábať so slovami. A tak som bola zväčša sama – tak veľmi sama, že som nedávno takmer urobila niečo hlúpe, niečo, pri čom by som vyzerala ešte hlúpejšie než zvyčajne, a to všetko len preto, že som si zrazu spomenula na svoje zlomené srdce a napadlo mi, že by osud mohol po napísaní toho listu oľutovať niektoré svoje rozhodnutia. Jednou z mojich mnohých chýb je, že si osud predstavujem ako nejakú dramatickú tučnú osobu, čo leží na leňoške, hladí akési trápne zviera a čaká, kým sa ukoja jej rozmary. A vždy si myslím, že sa k osudu nejako dokážem priblížiť, že dokážem ovplyvniť jeho rozhodnutia tým, že si nasadím špeciálnu náušnicu alebo nenasadnem na predpokladaný vlak. Alebo že vymyslím skutočne mimoriadny spôsob spáchania samovraždy. Touto formou popieram, že moje myšlienky nikto nepočuje a väčšina môjho života sa odohrala v temnom vákuu. Viem, že je jedno, či vstanem pravou alebo ľavou nohou, viem, že

o tom nerozhoduje nijaká vyššia sila a že si môžem nohu rovno odrezať, prípadne si na zubnú kefku naniesť kyselinu. Osoba na leňoške by ani okom nemihla, nechala by ma ďalej znášať môj jednotvárný údel a ani by si len nespomenula na moje meno. Občas ju počujem, ako svojmu trápnemu zvieratú ponúka hrozno, a ľutujem, že som sa narodila v tejto hnusnej ľudskej koži. Len si to predstavte, doktor Seligman, byť niekoho domácim miláčikom, akú bezvýhradnú lásku by ste vzbudzovali. Urobili by pre vás čokoľvek – v zime by kvôli vám nechali zapnutý radiátor, hoci by si to nemohli dovoliť, a ak by ste sa vyvracali na ich obľúbené topánky, očistili by ich s úsmevom na perách. A potom, jedného dňa, keď už by ste to viac nemohli vydržať, by ste vybehli na rušnú ulicu, nechali by ste sa pred ich očami zraziť a zlomili by ste ich úbohé malé srdcia. Aspoň by ste tak po sebe nič nezanechali, azda len okrem obojka a niekoľkých obľúbených prikrývkov, nič, čo by s vami na záhrade nemohli pochovať. Nijaké dedičstvo, nič, o čo by sa vaši potomkovia museli postarať, teda okrem dlhých nocí a prechádzok, ktoré už nemajú účel. Nedostali by sa do situácie mňa alebo mojej rodiny, doktor Seligman. Teraz, po smrti môjho starého otca, sa musíme vyrovnáť s poslednou vôľou človeka, ktorý nám bol cudzí. Keď som minulý týždeň na pohrebe zazrela svoju matku, všimla som si, aká je rozladená, a to nielen pre stav, v ktorom som sa nachádzala ja.

Napriek všetkému som takmer napísala list pánovi Šimadovi. Viem, že je možné vytvoriť si závislosť od erotických pomôcok a že ak si doprajete priveľa orgazmov, znečitliviete a skutočné interakcie stratia význam. Vždy som však chcela priateľa na korešpondovanie, doktor Seligman, ako dieťa som zvykla odpovedať na také inzeráty, nikto mi ale nikdy

neodpísal. Nemecké deti museli už vtedy vycítiť, že so mnou niečo nie je v poriadku, alebo si možno jednoducho mysleli, že som skrytý pedofil. Tak či onak, s pánom Šimadom som si veľmi túžila písať o jeho robotoch, respektíve, ak mám byť úprimná, požiadať ho, či by pre mňa jedného nevyrobil. Raz som ho videla v televízii rozprávať o malých mašinkách na sex, ktoré navrhol a zostrojil, a zdal sa pre svoju víziu nesmierne zapálený. Ako novodobý spasiteľ, Ježiš s chodiacim dildom. Je mi jasné, že tieto roboty sú navrhnuté tak, aby uspokojili sexuálne potreby mužov, pretože muži majú od prírody prednostné právo na naplnenie svojich potrieb, no aké ťažké môže byť pre zmenu zostrojiť jedného s elektrickým vtákom? Pravdepodobne si vravíte, že je to príšerne úbohé, doktor Seligman – takmer cítim, ako sa tam dole mračíte –, no musel by ho iba trochu prepracovať, odstrániť prsia, uzavrieť jednu z dier, na tvári mi naozaj až tak nezáleží. Nemyslíte si, že by bolo najlepšie, keby sme všetci mali svojho vlastného robota na pretahovanie? Predstavte si, ako by svet vyzeral, keby sme boli všetci uspokojení a nikomu by sme už viac nemuseli vysvetľovať svoje túžby. Ale potom by iste vymysleli nejaký stupídny dôvod, prečo sú mužské roboty nebezpečné alebo nepotrebné, veď ľudia bez vtákov si niekoho nájdu za každým rohom. Ľudia bez vtákov musia byť ovládaní, aby sa ľudia s vtákmi necítili v ohrození, pretože situácie, keď sa muži cítia v ohrození, z akéhosi dôvodu považujeme za zlé. Moja túžba však nie je politická, doktor Seligman, už dávno som sa prestala zaujímať o všeobecné násilie a jeho vplyv na moje telo. Som len unavená. A predstavy, že sa budem môcť zaoberať výhradne svojimi túžbami, som sa už dávno vzdala. Že svojho partnera jednoducho vypnem, keď moje emócie pominú.

Napokon som nenabrala odvahu, bála som sa, že by si pán Šimada nebudaj pomyslel, že som zvrátená. Určite dostáva množstvo čudných správ, no predstava, že by ma súdil niekto, kto na opačnej strane sveta vyrába figuríny na sex, ma celkom rozrušila. Navyše som nikdy nebola v Japonsku a neviem, čo sa tam patrí. Ak by som sa pokúsila vysvetliť svoju situáciu a to, ako by som so svojím robotom chcela naložiť, výsledkom by bol veľmi dlhý list, ktorý by ho na smrť unudil a zrejme by ho nikdy nedočítal. A možno je moja situácia rovnako banálna ako kohokoľvek iného, zlomené srdcia predsa majú aj v Japonsku, no nie? Keď tak nad tým teraz premýšľam, doktor Seligman, som si istá, že by to pán Šimada pochopil, a keď s týmto tu skončíme, možno mu skúsím napísať. Prečo by človek už len preťahoval kus plastu, ak nie preto, aby ochránil svoje srdce? Som si istá, že príde a zostaví mi môjho malého rozprávajúceho vtáka. Skúšali ste sa už niekedy uspokojiť predmetom, doktor Seligman? Osobne som sa vždy bála zasunúť si do tela vec poháňanú elektrinou, mala som strach, že by ma zasiahol prúd a našli by ma v najchúlostivejšej možnej polohe. Len si skúste predstaviť tie titulky: Slobodnú ženu s dvomi mačkami zabil chybný vibrátor. Viete si predstaviť niečo zúfalejšie? Počuli ste už o niečom takom? Viem, že existujú záruky, že Japonsko nie je Čína a všetky ich výrobky spĺňajú vysoké štandardy, no predsa som sa nikdy neodvážila. Aby som ale bola úprimná, a keďže ide o lekárske vyšetrenie, takáto informácia môže byť dôležitá, banán je to najodvážnejšie, čo som si do váginy kedy vložila. Bol to taký ten banán s veľmi hrubou šupkou a hranami, ktoré vyzerajú takmer ako navreté žily. Nerada na to spomínam, no vtedy ma to vzrušovalo a prišlo mi to celkom neškodné.